

عنوان مقاله:

زبان عرفانی و اشارات بر مبنای حدیث لولاک لما خلقت الافلاک

محل انتشار:

فصلنامه هنر زبان، دوره 2، شماره 4 (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسندگان:

شاهرخ محمدبیگی - دانشیار بخش زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه شیراز، شیراز، ایران

سیاوش نریمان - استادیار دانشگاه آزاد اسلامی، دهدشت، ایران

خلاصه مقاله:

عارفان در بیان دیدگاه های کشفی و ذوقی خود، از مضامین آیات قرآن و احادیث قدسی و نبوی به طور چشمگیری بهره مند شده اند. آنان از این طریق هم به مبانی نظری خود قداست بخشیده اند و هم برای اثبات ادعایشان، به آیات و احادیث، استشهاد می جسته اند. اهل سیر و سلوک، به قشر و پوسته ی احادیث بسنده ننموده، بلکه در پی کشف لایه های پنهانی و تاویل و توجیه باطنی آن ها نیز بوده اند. یکی از این احادیث که مطمح نظر اهل معرفت است، حدیث قدسی: لولاک لما خلقت الافلاک است این کلام ربانی، دست مایه ی سالکان و مجذوبان واقع شده و هر کدام بنا بر مذاق و مشرب عرفانی خود، بدان نگریسته اند. عصاره ی سخن اهل عرفان، بر این نکته اشاره دارد که هدف غایی آفرینش، شخص شخیص حضرت محمد(ص) و خاندان مطهرش، که آینه ی تمام نمای اسماء و صفات الهی اند، بوده است. در این جستا، حدیث قدسی از نظر سند و اختلاف در واژگان، ارتباط حدیث کنز مخفی و حکمت آفرینش چرایی رابطه ی خلقت پیامبر(ص) و عوالم هستی و جایگاه پیامبر(ص) در کونین(دو عالم) مورد بررسی و واکاوی قرار گرفته است.

کلمات کلیدی:

تفسیر و تاویل، حدیث قدسی، حضرت محمد(ص)، عرفان

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/722687>

